

τὴν μάγειρικὴν τέχνην, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ἀνεξαντλήτου εὐφυολογίας καὶ ἀγχινοίας καὶ διὰ πολιτικοσατυρικῶν παρατήρησεων προσεέλκυον τὴν προσοχὴν πάντων τῶν συγχρόνων.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐτοκρατορίας ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐν Villers sur Orge μέγαρόν του. Περιέβαλε τὸ ἀπέραντον δάσος· μὲ στερεώτατα τεῖχη, ἀνήγειρε μαρμαρίνον ναὸν, στοὰς καὶ περίστυλα, ἄντρα καὶ λαβυρινθώδεις ὑποχθονίους διαδρόμους καὶ σήραγγας ἐντὸς τῶν πετρωδῶν βράχων, ἐδαπάνησε δὲ κολοσσιᾶ χρηματικὰ ποσὰ πρὸς κατασκευὴν τῶν μηχανισμῶν καὶ ὅλων τῶν πολυπλόκων συσκευῶν, δι' ὧν ἐτίθεντο εἰς ἐνέργειαν τὰ τρομακτικὰ φόβητρα, μὲ τὰ ὁποῖα ὑποδέχετο τοὺς ξένους.

Ἡ τίχη ὑπῆρξε λίαν εὐνοϊκὴ εἰς τοὺς δύο φυγάδας, ὅτε διηύθυνε τὰ βήματά των πρὸς τὸ Villers sur Orge· ὁ κύριος τοῦ μεγάρου ἐφιλοξένησεν αὐτοὺς ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μέχρις οὗ, ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ἰουλίου, ἡδυνήθησαν ἀφόβως νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Παρίσιους.

Ἀλλ' ὁ καθαρὸς καὶ διὰ πολυχρόμων ταινιῶν κεκοσμημένος χοῖρος ἦτο ὁ παντοτεινὸς συνέστιος καὶ ὁμοτράπεζος φίλος τοῦ Regnière. Ὁ παράδοξος οὗτος ἄνθρωπος ἔτρεφεν ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ παχύδερμα ταῦτα ζῶα, τῶν ὁποίων τὸ ὅπτιον κρέας παρείχεν αὐτῷ τὴν ὑφίστην ἐπίγειον ἀπόλαυσιν· ὁ σεβασμὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πρὸς ὀλόκληρον τὸ γένος τῶν τετραπόδων τούτων ἦτο τοσοῦτος, ὥστε ὁσάκις διήρχετο παρά τινα συφεδὸν ἢ συνήντα καθ' ὁδὸν ἀγέλην τινὰ χοίρων, ἀπεκάλυπτε πάντοτε τὴν κεφαλὴν.

Κατὰ τὴν ἐν Παρίσιος διαμονὴν του συνειθίζε νὰ διδῇ καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα δύο γεύματα, ἅτινα συγκατεριμούντο μετὰ τῶν περιεργωτέρων συμβαμάτων ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Εἰς τὰ γεύματα ταῦτα προσεκαλοῦντο μόνον ἐκεῖνοι, ὅσοι ἔχαιρον φήμην δεδοκιμασμένης καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀδηφαγίας. Ἐκαστος ἐκ τῶν προσκεκλημένων τούτων εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ μᾶζι του καὶ ἄλλον τινὰ φίλον, ἀν ὅμως οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ ὅλα τὰ παρατιθέμενα αὐτῷ φαγητά, τότε ἠναγκάζετο ὁ εἰσαγαγὼν αὐτὸν νὰ φάγῃ, ἐκτὸς τῆς ἰδίας μερίδος, καὶ τὰ ὑπολειφθέντα παρὰ τοῦ φίλου του. Ἀφοῦ οἱ συνδαιτυμόνες συνήρχοντο πάντες καὶ ἐκαθίζοντο περὶ τὴν ὑπερμεγέθη τράπεζαν, ἐκλείοντο ἀκολούθως αἱ θύραι τοῦ ἐστιατορίου μὲ σιδηροὺς μύλους, ἵνα μηδεὶς δυνήθῃ νὰ ἐξέλθῃ πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του. Τὰ ἐδέσματα παρεδίδοντο ἐκ τοῦ μάγειρίου εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τινος μικρᾶς θυρίδος ἐν τῷ τοίχῳ. Ἀπᾶς τοῦ μηνὸς ἐλάμβανε χώραν ἐν εἰδει ἐκτάκτως πανηγυρικῆς εὐωχίας μία γαστρονομικὴ συνεδρίασις, ἐν ᾗ συνδιεσκέποντο καὶ συνεζήτουν περὶ τῶν ἰδιοτήτων καὶ προτερημάτων διαφόρων νεωστὶ ἐφευρεθέντων ἐδεσμάτων.

Μεθ' ὅλην τὴν παράδοξον ταύτην καὶ ἥκιστα σύμφωνον τῇ φύσει δίκαιαν, ὁ Grimod de la Regnière — τοῦ ὁποῖου τὸ κύριον ὄνομα ἦτο Ἀλέξανδρος Βαλτασάρ Λαυρέντιος — ἀφίκετο σχετικῶς εἰς βαθὺ γῆρας, διότι ἀπέθανε κατὰ τὸ 1836, ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν.

1. Γ. ΙΣΙΔΩΡΙΔΗΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ (ἐν σελ. 359).

2. ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΠΑΥΛΟΥ (ἐν σελ. 363). Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ἀθήναις διατρίβην τοῦ Μεγάλου Δουκὸς τῆς Ῥωσσίας Παύλου Ἀλεξάνδροβιτς ἐτελεσθήσαν οἱ ἀρραβῶνες αὐτοῦ μετὰ τῆς πριγκιπίσσης Ἀλεξάνδρας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Τὸ χαρμόσυνον τοῦτο γεγονός δὲν ἦτο ἀπροσδόκητον διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς γεγονός τετελεσμένον καὶ ἤδη ἀπὸ τῆς 1. Ἰανουαρίου τοῦ 1885 εἶχε δημοσιεύσῃ ἡ „Ἐφημερίς“ τὴν περὶ τούτου εἰδησιν, προκαλέσασαν μάλιστα ἐπίσημον διάψευσιν ἐκ μέρους τῶν Ἀνακτόρων καὶ μικρὸν δημοσιογραφικὸν σκάνδαλον, περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο τότε λόγος. Ἀλλὰ καίπερ ἀπὸ πολλοῦ προσδοκώμενον, τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἀρραβώνων ἐχαιρετίσθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ μετὰ ζωηροτάτης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἡ περικαλλὴς βασιλοπαῖς, ἡ πολυφίλητος κόρη τῶν βασιλέων ἡμῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶνε δι' ἡμᾶς τὸ σύμβολον τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγαθότητος, καταγοητεύει διὰ τῶν οὐρανίων αὐτῆς θεαλήτρων πάντα ἄνθρωπον εὐτυχοῦντα νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Καὶ ὁ Μέγας Δουξ Παῦλος ἅμα ἰδὼν αὐτὴν κατεμαγεύθη ὑπὸ τῆς ἐξόχου καλλονῆς, εὐφυίας καὶ ἀγαθότητος, βραδυτέρον δὲ πολλάκις ἐπισκεφθεὶς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον διαμείνας ἐν

τοῖς Ἀνακτόροις ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν ἀκριβέστερον. Ὁ Μέγας Δουξ Παῦλος εἶνε πέμπτος υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ νῦν αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ', κέκτηται ἰδίαν περιουσίαν ὑπέρογκον, καὶ κοσμεῖται ὑπὸ σπανίων προτερημάτων, ἀγαπώμενος τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν καὶ ὑψηλῶν αὐτοῦ συγγενῶν. Ἐκτὸς τοῦ τίτλου τῆς Αὐκρατορικῆς Ὑψηλότητος, φέρει καὶ τοὺς ἐπομένους στρατιωτικοὺς βαθμοὺς καὶ τίτλους: Λοχαγεῦ τοῦ συντάγματος τῶν οὐσσάρων ἐν τῇ φρουρᾷ καὶ ὑπάσπιστοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, διοικητοῦ τοῦ συντάγματος τῶν οὐσσάρων τοῦ Γρόδνο καὶ τοῦ πεζικοῦ συντάγματος τῆς Κούρα, λοχαγεῦ τοῦ ὑπ' ἀρ. 6 πρωσσικοῦ συντάγματος τῶν Θωρακοφόρων τοῦ Βρανδεμβούργου, τοῦ ἐπωνύμου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Νικολάου τοῦ Α', καὶ ὑπολοχαγεῦ τοῦ ὑπ' ἀρ. 11 Αὐστριακοῦ συντάγματος τῶν λογχοφόρων, τοῦ ἐπωνύμου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Ἡ Βασιλοπαῖς Ἀλεξάνδρα γεννηθεῖσα τῇ 30. Αὐγούστου 1870 εἶνε κατὰ 10 ἔτη νεωτέρα τοῦ σεπτοῦ αὐτῆς μηνστῆρος, ὅστις ἐγεννήθη τῇ 21. Σεπτεμβρίου 1860.

3. Ο ΙΑΤΡΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Hans Bachmann (σελ. 367). Πολὺ σοβαρὸν εἶναι σήμερον τὸ πρόσωπόν τοῦ ἱατροῦ. Φεῦ! — μετὰ πόσης προσοχῆς παρετήρουν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του οἱ δυστυχεῖς συγγενεῖς, περιμένοντες παρ' αὐτοῦ μετ' ἀγωνίας τὴν ἀναζωπύρῃσιν τῆς φθινούσης ἐλπίδος των! Καὶ τώρα βλέπουσιν ἐπ' αὐτοῦ γεγραμμένην σκληρὰν εἰμαρ-

μένην, ἀναπόδραστον συμφοράν. Βαρεία νόσος κατέλαβε τὸν δυστυχή οἰκογενειάρχην, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπῆρχεν εἰσέτι ἡ παρήγορος ἐλπίς ὅτι ἡ ἰσχυρὰ αὐτοῦ κρᾶσις θὰ ὑπερνικήσῃ τὴν χαλεπὴν κρίσιν, ἀλλὰ σήμερον πᾶσα ἐλπίς ἀφανίζεται. Πλήρεις ὀδυνηρᾶς προαισθήσεως ἀκολουθοῦσι τὸν ἱατρὸν ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπως ἀκούσωσιν ἐκ τοῦ στόματός του τὴν σκληρὰν βεβαίωσιν. Ἡ σύζυγος καταβάλλεται ἤδη παρὰ τῇ θύρᾳ ὑπὸ τῆς πολλῆς θλίψεως καὶ ἐκρήγνυται εἰς σπασμωδικούς λυγμούς. Καὶ τὸ μικρὸν θυγάτριον, ὅπερ τόσον προῶρως μέλλει ν' ἀποφανισθῇ, φαίνεται ὅτι προαισθάνεται τὸ ἐπικείμενον φοβερὸν δυστύχημα. Μόνῃ ἡ γραῖα, ἥτις πολλὰ δεινὰ ὑπέφερεν ἐν τῷ βίῳ, ἀκολουθεῖ τὸν ἱατρὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ, ἀλγοῦσα μὲν ἀλλ' ἀτάραχος καὶ παρσκευασμένη διὰ τὸ φοβερὸν ἄκουσμα. Μετὰ σιγῆς ἐνδομύχου θλίψεως ἀκούει τοὺς λόγους τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ, ὅστις ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος δὲν ἀπώλεσε τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τοῦ οἴκου, ἀλλ' ὅπως ἔχει ἀνοικτὰ τὰ ὄμματα διὰ τὰς ἀσθενείας τοῦ σώματος οὕτως ἔχει καὶ τὴν καρδίαν ἀνοικτὴν διὰ τὰς θλίψεις τῆς ψυχῆς.

4. ΔΩΡΑ Δ' ΙΣΤΡΙΑ (σ. 371).

5. EMIN ΠΑΣΣΑΣ (σελ. 375).

Ὁ Ἐμὶν πασσᾶς εἶτε, μὲ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα, ὁ Δρ. Schnitzer εἶνε Γερμανὸς τὸ γένος καὶ ἐγεννήθη τῇ 28. Μαρτίου 1840 ἐν Oppeln τῆς Σιλεσίας. Ὁ μέγας αὐτοῦ πόθος πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ τοῦ ἀγάπῃ πρὸς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ὤθησαν αὐτὸν εἰς τὴν περιήγησιν μεμακρυσμένων καὶ ἀγνώστων χωρῶν. Τὸ 1864 ἐν ἡλικίᾳ 24 ἐτῶν ἀποπερατώσας τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Βερολίνῳ κατέλιπε τὴν πόλιν ταύτην καὶ μετέβη εἰς Τουρκίαν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ἐν τῇ συνοδείᾳ τοῦ τότε Βαλῆ Μουσσὶρ Ἰσμαήλ Χακκὴ πασσᾶ, μεθ' οὗ περιηγήθη τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ τουρκικοῦ κράτους, Ἀρμενίαν, Συρίαν καὶ Ἀραβίαν. Ἐν ἔτει 1873 ἐπανέκαμψεν εἰς Γερμανίαν, ἔνθα διέμεινεν ὀλίγον μόνον χρόνον, τὸ δὲ 1876 βλέπομεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Δρ. Ἐμὶν Ἐφφέντι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως. Περὶ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὀνόματός του ἔγραψεν ἡδὴ ἐν ἔτει 1877 ἐκ Τραπεζοῦντος τὰ ἑξῆς: „Καὶ ἐνταῦθα ἐν Τραπεζοῦντι δὲν με ἐγκατέλιπεν ἡ ἀγαθὴ μου τύχη καὶ ἀπέκτησα ταχέως καλὴν φήμην ὡς ἱατρός. Πρὸς τούτοις ἔγεινα ἐντελὴς κάτοχος τῆς τουρκικῆς καὶ ἀραβικῆς γλώσσης, ὡς οὐδεὶς ἴσως ἄλλος Εὐρωπαῖος, ἐξοικειώθη δὲ ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἦθη καὶ ἔθιμα, ὥστε ὑπὸ τὸ τουρκικὸν ὄνομα, ὅπερ με καλύπτει οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι εἶμαι Γερμανός.

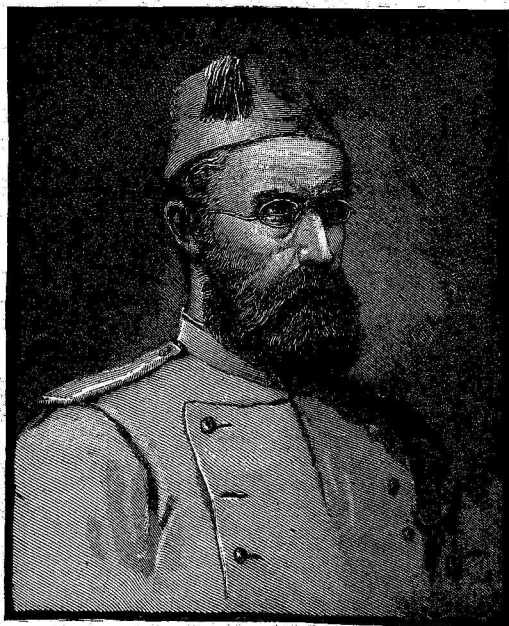
Ὁ Δρ. Σνίτσερ διετέλεσε κυβερνητικὸς ἱατρός τῶν χωρῶν τοῦ ἰσημερινοῦ ὑπὸ τὸν Γόρδων, ὅστις ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν ἀξίαν καὶ ἱκανότητα τοῦ παρὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως τεθέντος εἰς τὴν διάθεσίν τοῦ Γερμανοῦ ἱατροῦ, καὶ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν μὲ διπλωματικὰς ἀποστολάς πρὸς τοὺς

φυλάρχους τῆς Οὐγάνδας καὶ τοῦ Οὐγγιόρου, ὃς ὁ Δρ. Σνίτσερ ἐξεπλήρωσε πρὸς μεγάλην τοῦ Γόρδωνος εὐαρέσκειαν. Ὁ Γόρδων ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς τὸν γερμανὸν ἱατρὸν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς μουδίου, δηλαδὴ διοικητοῦ, τοῦ Χατ-ελ-Εστρίβα ἐν ταῖς τοῦ ἰσημερινοῦ χώραις. Τῷ 1878 ὁ Ἐμὶν ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ βέη καὶ ἐγένετο ὡσαύτως διοικητὴς τοῦ Λάδου. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Χαρτοῦμ καὶ τὸν φόνον τοῦ Γόρδωνος παρέμειναν ὡς ὑποδιοικηταὶ ἐν τῷ νοτίῳ Σουδᾶν, ὁ μὲν Ἀγγλὸς Λούπτων Βέης ἐν Βαχρ-ελ-Γαζέλ, ὁ δ' Ἐμὶν πασσᾶς ἐν Λάδῳ τοῦ Νείλου. Ἡ κυριαρχία ὅμως τοῦ Λούπτωνος βέη ἔληξε κατὰ τινὰ στάσιν τῶν Μαύρων τοῦ Δίγκια, ἐνῷ ὁ Ἐμὶν πασσᾶς διετέλει ἐν εὐτυχεστέρᾳ ἢ ὁ Λούπτων θέσει ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν ἐν Σουδᾶν ὁπαδῶν τοῦ Μαγδῆ, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχε τότε εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ πλείονας τῶν 200 ἀνδρῶν

τακτικοῦ στρατοῦ. Περιελθόντος ὅμως τοῦ Βαχρ-ελ-Γαζέλ εἰς χεῖρας τῶν ἐπαναστατῶν ἠναγκάσθη καὶ ὁ Ἐμὶν πασσᾶς νὰ παραδώσῃ ἀλληλοδιαδόχως πάσας τὰς παρὰ τῷ Νείλῳ ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ ν' ἀποσυρθῇ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ μέρη καὶ νοτίως αὐτοῦ. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1885 ἡ ἐπαρχία Λάδο ἐξεκενώθη ὑπὸ τοῦ Ἐμὶν πασσᾶ ὅστις ἀμέσως ὑπέστρεψε διὰ τοῦ Μούγγη, τοῦ Λαβόρε καὶ τοῦ Δουφέις εἰς τὴν Βαδαλάνην.

Αἱ τελευταῖαι ἄμεσοι περὶ τοῦ Ἐμὶν πασσᾶ εἰδήσεις χρονολογοῦνται ἀπὸ 2. Νοεμβρίου 1887 ὅτε οὗτος ἐξεδήλου τὴν ἀμετάτρεπτον αὐτοῦ ἀπόφασιν νὰ ἐμμεῖνῃ ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπερ ἀνέλαβεν. Ἐν νεωτέραις ἐπιστολαῖς ἐξέφρασεν ἡδὴ τὴν πρόθεσιν ἵνα, μετὰ τὴν συνένωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Στάνλεϋ καὶ παραλαβὴν νέων ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων, προέλῃς πάλιν πρὸς τὸν ἄνω Νεῖλον,

ἀνακτήσῃται τὰς ἀρχαίας καὶ κατὰ τὸ 1885 ἐγκαταλειφθεῖσας θέσεις καὶ ἀναλάβῃ τέλος τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ὁ Γόρδων ἀπέτυχεν. Ἐμμεσοὶ περὶ τοῦ Ἐμὶν πασσᾶ εἰδήσεις ὑπάρχουσιν ἡδὴ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1888, χρονολογούμεναι ἐκ Ζανζιβάρης ἀπὸ τῆς 31. Ἰουλίου. Ἡ θέσις αὐτοῦ κατέστη λίαν δυσχερὴς, μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπρομηθεύετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, παρὰ δὲ τῷ στρατῷ ἤρξατο νὰ ἐπικρατῇ μεγίστη δυσἀρέσκεια. Τῇ 4. Ἀπριλίου ὁ Ἐμὶν πασσᾶς προσεκήληθη ὑπὸ τοῦ Μαγδῆ ἐκ Χαρτοῦμ ἵνα παραδοθῇ καὶ ἐγκαταλίπῃ τὸν στρατὸν αὐτοῦ καθ' ὅσον μάλιστα ὁ Μαγδῆς διέταξεν ἐκστρατεῖαν ἐναντίον αὐτοῦ. Ὁ Ἐμὶν πασσᾶς ἐσκόπει νὰ προβῇ ἐναντίον τῆς ἐκστρατείας ταύτης καὶ νὰ προχωρήσῃ διὰ τοῦ Λάδου ἵνα ἐκπλήξῃ τὸν ἐχθρὸν καὶ διὰ τῆς περὶ τὴν ἐπιθεσιν ταχύτητος αὐτοῦ ἐπανορθώσῃ τὴν τῶν ἐπιτηδεῶν ἑλλειψιν. Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐσχάτως ἐκ Λονδίνου ὅτι ἡ κυβερνήσις ἀμφιβάλλει περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Ἐμὶν πασσᾶ καὶ τοῦ Στάνλεϋ ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μαγδῆ, ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἀγγέλλεται ὅτι ἐν Βερολίνῳ καὶ ἐν Λονδίνῳ ἡ σύλληψις τοῦ Ἐμὶν ἤρξατο νὰ καθίσταται πιστευτή.

EMIN ΠΑΣΣΑΣ.